

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Zájmového združenia právnických osôb Asociácia pre arbitráž, Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO 45744971, zastúpeného advokátskou kanceláriou SLAVIKATTORNEYS s. r. o., Mlynarovičova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Slavomír Slávik, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019 a sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Zájmového združenia právnických osôb Asociácia pre arbitráž **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť Zájmového združenia právnických osôb Asociácia

pre arbitráž, Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO 45744971 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou SLAVIKATTORNEYS s. r. o., Mlynarovičova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Slavomír Slávik, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019 (ďalej aj „uznesenie z 5. februára 2019“) a sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019 (ďalej aj „uznesenie z 2. apríla 2019“, spolu aj „napadnuté uznesenia“).

2. V zmysle čl. X bodu 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 71 Ek 997/2018 vedené exekučné konanie vo veci oprávnenej obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO 35724803 (ďalej len „oprávnený“), proti povinnému Ivanovi Magálovi, Partizánska 1281/13, Dubnica, o vymoženie sumy 70,47 € s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 01557/17 zo 14. augusta 2017, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri sťažovateľovi (ďalej len „rozhodcovský súd“). Okresný súd prípisom z 12. novembra 2018 vyzval rozhodcovský súd na zaslanie rozhodcovského spisu vedeného pod sp. zn. SRSAspA 01557/17. Označenú výzvu okresný súd zároveň zaslal na vedomie aj sťažovateľovi ako zriaďovateľovi rozhodcovského súdu.

4. Keďže rozhodcovský súd na výzvu na predloženie spisu nereagoval, okresný súd uznesením sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 102 ods. 1 písm. a) v spojení s § 102 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný

sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) uložil sťažovateľovi ako zriaďovateľovi rozhodcovského súdu poriadkovú pokutu v sume 100 €.

5. Proti označenému uzneseniu z 5. februára 2019 sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019 vydaným zákonným sudcom zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 202 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019 a sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019. Sťažovateľ poukazuje na to, že exekučné konanie je návrhovým konaním s plnou zodpovednosťou navrhovateľa (oprávneného) za výsledok konania. Uvedené podľa názoru sťažovateľa znamená, že oprávnený v exekučnom konaní má uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno k uplatneniu jeho nároku v exekučnom konaní.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež argumentuje, že pokiaľ okresný súd považoval za potrebné skúmať obsahové náležitosti a dodržanie formy rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, mal tento žiadať od oprávneného, ktorý ním taktiež disponoval. Sťažovateľ v súvislosti s uvedeným poukazuje na skutočnosť, že okresný súd v rozpore s princípom proporcionality „zaťažil“ povinnosťou predložiť listinu tretí subjekt, ktorý nie je účastníkom exekučného konania a nenesie procesnú zodpovednosť za jeho výsledok. Okresný súd pritom neuviedol, z akého dôvodu je potrebné predkladať rozhodcovský spis vrátane rozhodcovského rozsudku v listinnej podobe.

8. Podľa sťažovateľa v napadnutých uzneseniach okresného súdu absentuje aj uvedenie skutočností, z ktorých by vyplývala odôvodnenosť samotného uloženia poriadkovej pokuty, ako aj odôvodnenie primeranosti jej výšky. Podľa názoru sťažovateľa

uloženie poriadkovej pokuty v sume 100 € je v zjavnom nepomere k predmetu konania, ktorým je vymoženie sumy 70,47 € s príslušenstvom.

9. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezhoto takto rozhodol:

„Okresný súd Banská Bystrica rozhodnutím sp. zn. 71 Ek/997/2018 zo dňa 5. februára 2019 a rovnako tak sp. zn. 71 Ek/997/2018 zo dňa 2. apríla 2019 porušil základné právo Záujmového združenia právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 3674/15, 851 01 Bratislava, IČO 45 744 971 na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 71Ek/997/2018 zo dňa 5. februára 2019 a rovnako tak sp. zn. 71Ek/997/2018 zo dňa 2. apríla 2019.

Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň priznáva Sťažovateľovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.“

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu z 5. februára 2019.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

18. Podľa § 189 CSP súd môže uložiť tomu, kto má vec potrebnú na zistenie skutkového stavu, aby ju predložil.

19. Podľa § 102 ods. 1 písm. a) CSP súd môže uložiť poriadkovú pokutu tomu, kto sťažuje postup konania najmä tým, že nesplní povinnosť uloženú súdom a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi okolnosťami.

20. Podľa § 102 ods. 2 CSP výšku poriadkovej pokuty určuje súd s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti; poriadkovú pokutu možno uložiť do 500 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstata ústavnej sťažnosti v posudzovanej veci spočíva v námietke arbitrárnosti postupu okresného súdu, ktorý podľa názoru sťažovateľa pri ukladaní poriadkovej pokuty nerešpektoval princípy legality, primeranosti a proporcionality.

22. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikoval konkrétny odsek označeného čl. 46 ústavy, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplynulo, že namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené aj v záhlaví tohto rozhodnutia.

III.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva uznesením okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj) uznesením okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019.

24. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

25. Sťažovateľ v danom prípade mal v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku právo domáhať sa ochrany svojich práv (ktorých porušenie namieta aj v podanej ústavnej sťažnosti, pozn.) podaním sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom, o ktorej bol oprávnený a povinný rozhodnúť zákonný sudca. Túto možnosť sťažovateľ aj využil, a preto, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, pretože to bolo preskúmané sudcom okresného súdu, ktorý o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením z 2. apríla 2019.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva uznesením okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019

27. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v námietke, že okresný súd svoje rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty riadnym spôsobom neodôvodnil. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd sa „*obmedzil len na teoretický výklad inštitútu poriadkovej pokuty bez toho, aby tieto závery premietol aj do konkrétneho skutkového stavu veci*“, a neuviedol,

„z akého dôvodu je potrebné predkladať rozhodcovský spis vrátane rozhodcovského rozsudku v listinnej forme“.

28. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

29. V kontexte sťažovateľom vznesených výhrad je potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať ich rozhodnutia, pokiaľ v konkrétnom prípade postupovali v súlade s právami zúčastnených subjektov na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

30. Dôvodnosť uloženia poriadkovej pokuty sťažovateľovi neprislúcha ústavnému súdu hodnotiť z iného než z ústavnoprávneho hľadiska. Ako už bolo načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie o poriadkových pokutách (procesné rozhodnutia) pred všeobecnými súdmi patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania.

31. Ústavný súd po oboznámení sa s uznesením okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 2. apríla 2019 konštatuje, že tomuto rozhodnutiu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na jasné, zrozumiteľné a náležité odôvodnenie uznesenia zo strany okresného súdu.

32. K námietke sťažovateľa o neodôvodnení potreby uloženia poriadkovej pokuty okresný súd v bode 7 uznesenia z 2. apríla 2019 uviedol: *„K námietke zriaďovateľa rozhodcovského súdu o nedostatočnom odôvodnení súd uvádza, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého uznesenia považuje za dostatočné. Nakoľko zriaďovateľ rozhodcovského súdu bol podľa § 189 Civilného sporového poriadku vyzvaný dvakrát na predloženie rozhodcovského spisu, no túto súdom uloženú povinnosť si nesplnil, bolo odôvodnené použitie ustanovenia § 102 ods. 1 písm. a) CSP a uloženie poriadkovej pokuty. Nesplnenie súdom uloženej povinnosti spôsobuje neúmerne predlžovanie konania o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, keď bez predloženia požadovaného spisu nemôže exekučný súd splniť svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 53 Exekučného poriadku, teda na základe dostatočne zisteného skutkového stavu posúdiť návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom, ktorému bola uložená poriadková pokuta.“*

33. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa výšky uloženej poriadkovej pokuty okresný súd v bode 8 uznesenia z 2. apríla 2019 uviedol: „*Pri rozhodovaní o výške poriadkovej pokuty súd prihliadol na závažnosť konania zriaďovateľa rozhodcovského súdu, ktorý svojou nečinnosťou sťažuje postup súdu, ktorý vo veci nemôže z dôvodu jeho pasivity rozhodnúť (či už poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť). Výškou pokuty má pôsobiť na zriaďovateľa rozhodcovského súdu, ktorého rozsudky sú exekučnými titulmi vo viacerých konaniach vedených exekučným súdom, výchovne, aby do budúcnosti rešpektoval výzvy súdu tak, aby konanie bolo hospodárne a ukončené v primeranej lehote. Uloženie pokuty vo výške 100,00 eur považuje súd vzhľadom na uvedené v danom prípade za primerané aj s prihliadnutím na časté ignorovanie výziev súdu rozhodcovským súdom aj v iných exekučných konaniach (napríklad 71Ek/723/2018; 71Ek/948/2018, 71Ek/992/2018) vedených súdom, v ktorých sú exekučnými titulmi rozhodcovské rozsudky vydané ním zriadeným rozhodcovským súdom.*“

34. K sťažovateľovej námietke o zaťažení tretieho subjektu, ktorý nie je účastníkom exekučného konania, povinnosťou v rozpore s princípom proporcionality ústavný súd poukazuje na už citovaný § 189 CSP, ktorý (v exekučnom konaní v spojení s § 200 Exekučného poriadku, pozn.) oprávňuje príslušný súd uložiť edičnú povinnosť každému, kto má vec potrebnú na zistenie skutkového stavu, bez ohľadu na jeho procesné postavenie v konkrétnom konaní. V danom prípade je sťažovateľ zriaďovateľom rozhodcovského súdu a ako taký primárne disponuje rozhodcovským spisom vrátane rozhodcovského rozsudku, ktorý je v dotknutom konaní exekučným titulom. Okresný súd teda postupoval v súlade so svojím zákonným oprávnením, a preto neobstojí námietka sťažovateľa, že predmetný rozhodcovský rozsudok mal exekučný súd požadovať od oprávneného v exekučnom konaní. Z pohľadu zákonnej definície poriadkovej pokuty tak s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu nemožno v uznesení okresného súdu, ktorý sťažovateľovi za nesplnenie jeho edičnej povinnosti uložil poriadkovú pokutu, vidieť arbitrárnosť či svojvôľu.

35. Ústavný súd v nadväznosti na už uvedené dodáva, že nie je jeho úlohou prehodnocovať správnosť poriadkového opatrenia všeobecného súdu, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil. Také rozhodnutie by v zásade malo byť

nepreskúmateľné nielen nadriadeným súdom, pretože zákon takúto možnosť výslovne nepripúšťa (čl. 2 ods. 2 ústavy), ale malo by byť vzhľadom na bagateľnú povahu a ústavnoprávny rozmer vylúčené aj z prieskumu ústavného súdu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto v obdobných veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nevzhliadol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len vyjadrením nesúhlasu s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny. Z uvedených dôvodov sa ústavnému súdu javí sťažovateľovo tvrdenie o porušení jeho základného práva ako zjavne neopodstatnené, o to viac, ak prihliadne na skutočnosť, že celú situáciu primárne vyvolal sám tým, že neuposlúchol príkaz okresného súdu a nesplnil si povinnosť ním uloženú (m. m. IV. ÚS 183/2018).

36. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilnú rozhodovaciu činnosť, z ktorej vyplýva, že ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy taktiež len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec pritom takúto intenzitu zjavne nedosahuje, čo taktiež zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (m. m. II. ÚS 297/2013, IV. ÚS 94/2014).

37. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že uznesením okresného súdu z 2. apríla 2019 nedošlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Záverom ústavný súd dodáva, že vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej obsiahnutými vrátane jeho návrhu na odloženie vykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 71 Ek 997/2018 z 5. februára 2019, ktoré by mohlo mať opodstatnenie len v prípade prijatia (zodpovedajúcej časti) ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu